

Hopeloze gevallen

(Zehn kleine Spieszerlein)

Blijspel in drie bedrijven

door

ULLA KLING

vertaling

An van Kessel

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOPELOZE GEVALLEN- ZEHN KLEINE SPIESZERLEIN** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Theo: heer des huizes en niet bijzonder gecharmeerd van feesten met familieleden (50-60)

Anne: zijn echtgenote en van lieverlede ook niet meer zo fanatiek, maar zich toch nog steeds traditiegebonden voelend (50-60)

Maikel: hun zoon; een dolend dwaallicht, op zoek naar zelfverwezenlijking (20-25)

Jolanda: hun getrouwde dochter, er de grootste moeite mee hebbend haar draai in het huwelijk te vinden (30-35)

Frank: haar echtgenoot en eigenlijk in dezelfde situatie verkerend; maar wel met goede voornemens (30-35)

Renate: belegen en nog ongetrouwde zus van Anne, nog steeds verliefd op de voor haar onbereikbare man (50-60)

Nadien: oud familiestuk, dat men tante noemt; gebukt gaande onder een heel arsenaal aan onhebbelijkheden (60-70)

Arie: haar vierde echtgenoot; seniel, maar alleen als het hem goed uit komt (60-70)

Heleen: verzuurde buurvrouw, van het soort dichtgenaaide bloemkool (50-60)

Henk: haar man, die zijn lijden met bewonderenswaardig geduld draagt (50-60)

DECOR:

Het verhaal speelt in een doorsnee huiskamer, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren een raam, dat niet hoeft te functioneren, daarnaast deur naar het terras, die ook als zodanig herkenbaar zou moeten zijn. In de korte kant rechts deur naar de keuken. In de brede achterwand open doorgang. Links voert die naar de voordeur, rechts naar de slaapkamers. Het hoofdbestanddeel van het interieur wordt gevormd door een grote tafel, (desnoods bestaande uit twee of drie tegen elkaar geschoven kleine tafels, die één geheel vormen) waaraan zeven personen kunnen plaatsnemen. Ze staat overwegend voren op het toneel, al dan niet in ietwat ronde vorm. Ze is bekleed met witte tafelkleden, die van voren zowat tot op de grond hangen. Bij het begin van het stuk staat ze gereed om gedekt te worden. Erachter staan zeven, liefst eendere, stoelen. Tegen de achterwand, links van de doorgang, een dressoir. In de open ruimte rechts een bank. Verdere aankleding naar eigen goeddunken. In de loop van het spel moet er regelmatig gegeten en gedronken worden. Dat kan natuurlijk deels op suggestie berusten, o.a. door de taart en cake in tamelijk dunne plakjes te snijden - gezien de afstand tot het publiek valt dat toch niet op - slechts piepkleine stukjes in de mond te stoppen, en weliswaar flink te drinken, maar in feite slechts weinig door te slikken.

EERSTE BEDRIJF

Anne staat op een trapleer en hangt de laatste haken van het gordijn in; Theo staat met een pot verf en kwast in de doorgang, kijkt kritisch naar het onzichtbare kastje rechts, geeft er met de kwast nog zogenaamd een lik aan, kijkt taxerend naar het onzichtbare kastje links, is kennelijk tevreden, komt een klein stukje de kamer in.

Theo: Net of het nodig was geweest op het laatste moment ook nog de gordijnen te wassen. (*hoofdschuddend*)

Anne: Ja, dat was nodig. En als jij die kastjes verleden week geverfd had, was je er nu ook vanaf geweest.

Theo: Men zou haast denken, dat het om de voorbereiding van een kroningsfeest gaat, in plaats van alleen maar onze huwelijksdag.

Anne: (*scherp*) Alleen maar?

Theo: Ik bedoel, de viering van een huwelijksdag is toch een privéaangelegenheid en geen volksfeest.

Anne: (*komt van de ladder af*) Was dan ook ergens met me naartoe

gegaan, zoals ik me dat gewenst heb. *(overredend)* Zeg nou zelf, Theo, wij met z'n tweeën eens helemaal alleen.

Theo: Maar Anne, helemaal alleen zijn we toch het hele jaar door, daarvoor hoeven we toch niet speciaal ergens naartoe te gaan.

Anne: *(kwaad)* Man, met jou valt niet te praten! Maar loop dan ook niet te mopperen, als ik met mijn familie en vrienden een feestje wil bouwen. Ik heb hier het hele jaar door toch al niets te lachen.

Theo: En als die hele kermis voorbij is, zul je nog minder te lachen hebben, omdat je dan bekaft bent. *(weer een paar passen terug en links en rechts kijkend)* Maar goed, hiermee ben ik in elk geval klaar. Maar het zal me benieuwen hoeveel vingerafdrukken er na afloop vanavond op zullen zitten.

Anne: Wie haalt het ook in z'n hoofd zoiets te doen op dezelfde dag dat er een hoop visite in huis komt. Gangkastjes nota bene!

Theo: Maar je wou het toch per se! En ze zijn best wel mooi geworden.

Anne: Je verwacht toch zeker niet ook nog 'n compliment? Dat had je misschien gekregen als je ergens met me naartoe was gegaan. Maar zulke dingen interesseren meneer Wagenaar niet. *(brengt ladder af via terras, deur blijft open, meteen weer terug)*

Theo: Anne, je weet, dat ik me niet thuis voel in een vreemde omgeving, tussen vreemde mensen. En met slapen in een bed, waarin vóór mij misschien al honderden anderen gelegen hebben, moet je me ook niet aankomen. En al helemaal niet met eten, dat ik niet gewend ben. Maar ondertussen heb je het nu dan toch weer voor elkaar gekregen, dat we ruzie maken. Kom, help me liever met dit kastje nog even terug op z'n plaats te zetten.

Anne: *(af via doorgang, rechts)* Waar moet ik het dan vastpakken, als het pas geveerd is?

Theo: *(onzichtbaar)* Daar natuurlijk! Wees toch niet zo onhandig! Voorzichtig! *(in paniek)* Jolanda, blijf alsjeblieft op je kamer! O nee, kijk toch verdorie uit je doppen!

Jolanda: *(onzichtbaar)* Wat staat die kast hier ook zo stom in de gang? En ik kom bovendien van rechts!

Theo: *(onzichtbaar, kwaad)* Maar ik zit op 'n voorrangsweg!

Jolanda: *(op via doorgang, rechts, in ochtendjas)* Staat hij vandaag nog meubelen te verven! *(kijkt zoekend rond, roept)* Ma, is er nog koffie?

Theo: *(hoofd in doorgang)* Het ontbijt is voorbij. Zorg jij er maar liever voor, dat je gekleed komt!

Jolanda: *(wrevelig)* Waarom ben je zo slecht gehumeurd, pa?

Theo: Vraag dat maar aan je moeder! *(trekt zich weer terug)*

Jolanda: Gelukkig, dat we zo'n familie-oploop maar één keer per jaar hoeven te doorstaan, *(heeft tijdschrift gepakt, gaat daarmee op de*

bank zitten)

Anne: *(op via doorgang, rechts)* Kind, je weet toch dat pa sikkeneurig wordt als jullie niet vóór het ontbijt uit bed komen! En je hebt geluk, want in de keuken ligt nog een broodje met kaas.

Jolanda: *(springt op)* Gelukkig! *(af in keuken, meteen terug met een broodje in de hand)* Pa zou er ook wel eens rekening mee mogen houden, dat ik een vermoeiende rit achter de rug heb. *(bijt smakelijk in broodje)*

Anne: *(honend)* Van anderhalf uur. En na een nacht slapen telt dat sowieso niet meer. Maar je gaat je nu aankleden en dan help je mij met het dekken van de tafel! *(haalt al gerei uit het dressoir)*

Jolanda: Jij altijd met je familiefeesten. Eén groot circus van zoetgevooisde schijnheiligheid, dat niets anders is dan een allang achterhaalde zenuwslopende traditie!

Anne: *(koeltjes)* Een traditie, waaraan ik nu eenmaal waarde hecht en die jij één keer per jaar te accepteren hebt. Vertel me liever eens hoe het met jou en Frank staat.

Jolanda: Ma, dit zweer ik je: als ik eindelijk van die divanklever gescheiden ben, plak ik zijn foto in de wc-pot!

Anne: Och kom, zo erg zal het echt niet zijn. Als klein kind heb je ook altijd overdreven.

Jolanda: Ma, in die twee jaar huwelijk heeft hij net zoveel temperament ontwikkeld als een schildpad tijdens z'n herfstvakantie.

Anne: Bedenk wel, kind, dit is al je tweede, en om op jouw leeftijd nog zo'n derde waaghals te vinden, zal niet meevallen,

Jolanda: Je wordt bedankt! *(sarcastisch)* Zoals steeds ben je weer een geweldige steun voor me.

Anne: Alsjeblieft, Jolanda, speel nu niet weer meteen de beledigde!

Jolanda: Laten we één ding duidelijk stellen, ma: vandaag wil ik geen enkel woord meer over deze dooie pier horen!

Anne: Die dooie pier is anders nog steeds je man.

Jolanda: Laten we het er maar niet meer over hebben, *(al naar doorgang, draait zich nog even om)* Weet je, ma, je bent en blijft nu eenmaal, een emotioneel onderontwikkeld huismoedertje, maar desondanks houd ik van je. *(af via doorgang, rechts)*

Anne: Zou "ik" dat nu als 'n belediging moeten opvatten? *(resoluut)* Maar laat ik nu eerst Maikel eens uit z'n nest halen, *(af via doorgang, rechts)*

Maikel: *(onzichtbaar)* Geen paniek, ma, ik was al in aantocht, *(komt, nonchalant in de kleren, z'n haar in gestylde pieken, opsloffen)* Krijg je al in alle vroegte een aanslag op je mentale conditie te verwerken.

Anne: *(mee op)* Daar worstel ik ononderbroken mee, maar dat

interesseert kennelijk niemand.

Maikel: *(kijkt in deur keuken)* Zie je wel, van koffie geen spoor. Kom je na maanden weer eens terug op het ouderlijk nest, schiet er niet eens meer 'n ontbijt op over.

Theo: *(op via doorgang, rechts)* Had meneer soms gedacht het ontbijt op bed geserveerd te krijgen? Maar die tijden zijn voorbij m'n zoon. Je moeder heeft je lang genoeg in de watten gelegd. *(Anne met ogen ten hemel af in keuken)*

Maikel: En ik, achterlijke, rij driehonderd kilometer in de veronderstelling, dat jij blij zou zijn je veelbelovende nakomeling weer eens over de vloer te hebben. Vergissinkje dus.

Theo: *(vrolijk, met arm om z'n schouder)* Nou ja, een beetje verheug ik me toch wel, *(grinnikend)* ofschoon het natuurlijk moeite kost.

Maikel: *(hartelijk)* Ik ben ook blij je weer eens te zien, pa, ofschoon ik niet precies kan definiëren waarom. Bovendien ken je mijn instelling met betrekking tot familiefeesten: nog erger dan een natuurramp!

Theo: Dat ben ik helemaal met je eens, jongen. Een samentreffen van familieleden is de meest vermoeiende gezelschapsvorm die bestaat.

Maikel: Ik begrijp niet hoe ma zich dat vrijwillig zelf kan aandoen. Als ik alleen maar aan die totaal mesjogge oom Arie denk! Je reinste verschrikking! En ik heb me al vaker afgevraagd waarom jullie dat hele theater blijven volhouden en niet gewoon met z'n tweeën ergens naartoe gaan.

Theo: Zwijg me ervan. Je moeder loopt me hierover al weken aan het hoofd te zeuren!

Maikel: Dan begrijp ik jullie al helemaal niet meer. Als me nu iemand een ticket naar Tibet in de hand zou stoppen, dan garandeer ik je: koffers pakken en wegwezen!

Theo: Ga weg. Wat wil je dan in Tibet?

Maikel: Pa, ik heb een andere golflengte gekozen, maar dat is niet zo gemakkelijk uit te leggen. Zoiets moet je mentaal in je hoofd verwerken, begrijp je? Ik moet mijn geestelijk centrum vinden.

Theo: In Tibet dus? *(men ziet, dat hij het niet begrijpt)* Tja, jongen, je bent weliswaar m'n zoon, maar volgens mij ook 'n dwaallicht.

Maikel: Pa, wees de goden dankbaar, dat ik niet zo'n eenheidskameel ben. Ooit zul je me begrijpen en dan neem ik je mee naar Tibet!

Theo: Ja, ja, maar eerst wil ik nu nog even naar de drank in de kelder gaan kijken. *(hoofdschuddend af via doorgang, rechts)* Een geestelijk centrum in Tibet. Hij zit inderdaad op een andere golflengte.

Maikel: Een ziel van 'n mens, maar met een totaal gemis aan intellectuele background.

Jolanda: *(op via doorgang, rechts, gekleed)* Ha, broertje! Ik was laat

gisteravond, vandaar dat ik je niet meer gezien heb. Maar je zult me wel niet gemist hebben, denk ik?

Maikel: Hoe kun je het zo raden. Maar zeg, heb jij misschien wél koffie gehad?

Jolanda: Als 't je gerust kan stellen: nee. En, vertel eens, zit je nog steeds in de Tibetfase?

Maikel: Wat dacht je! Kijk toch eens om je heen. Van deze wereld moet je toch functioneel gestoord raken!

Jolanda: Dat heb jij al vanaf je geboorte gehad. Zo meteen ga je me nog vertellen, dat je de reïncarnatie van de Dalai Lama bent.

Maikel: Ga alsjeblieft zitten. Jouw staande aanwezigheid werpt schaduwen over mijn aura. En vertel eens, hoe gaat het zoal met die tweede van je?

Jolanda : Laat me alsjeblieft niet aan dat hondsvot denken!

Maikel: Weet je, ik heb daar ook wel eens over nagedacht. Enerzijds gaat deze Frank inderdaad gebukt onder zijn aangeboren hersenremmingen, maar anderzijds, waar wil jij nog ooit zo'n ander rund vandaan halen?

Jolanda: Ik vraag me af waarom ik met jou überhaupt nog converseer.

Maikel: (*grinnikend*) Omdat wij voortkomen uit een en hetzelfde ouderpaar. Maar als broer en zus hoeven we gelukkig geen liefdespaar te vormen.

Jolanda: Tenminste één troost, temeer, daar jij niet eens zou mogen bestaan, want jouw komst was niet gepland. Gewoon 'n ongelukje.

Maikel: Tja, zo zie je maar weer, een ongeluk zit in 'n klein broekje.

Jolanda: Vandaar ook, dat jouw leven steeds boven het dal der vergissingen zweeft. (*vriendschappelijk arm om z'n schouder, vrolijk*) Maar laat het hoofd niet hangen, broertje. Eén geestelijke trip naar Tibet en de wereld lacht je weer toe.

Anne: (*op uit keuken, ziet beiden, stralend*) Och, kijk toch aan! Jullie zijn natuurlijk ook blij elkaar weer eens te ontmoeten!

Beiden: (*sarcastisch*) O ja, en hoe!

Anne: Jullie zien elkaar zo weinig. (*dromend*) Als ik eraan denk hoe braaf jullie vroeger altijd met elkaar gespeeld hebben... (*met weemoedige zucht*) Hoe lang is dat al niet geleden.

Maikel: Het zou ook geen gezicht zijn als we hier nog samen met een blokkendoos of poppenhuis zaten.

Anne: (*strijkt over z'n haar*) Bengel van me!

Maikel: (*haar ontwijkend*) Ma, kijk uit met m'n haar! Daar zit 'n half pond gel op!

Anne: Goh, en ik dacht, dat je je vandaag nog niet gekamd had.

Maikel: Heb ik ook niet. Die gel is al van twee dagen geleden. (*af via*

doorgang, rechts) Als je mijn creatie maar niet verwoest hebt!
(*onzichtbaar*) Gaffer, wat is dat nou weer?

Anne: (*roept*) Kijk uit met dat kastje, jongen, het is pas geverfd! (*tot Jolanda*) En jij kunt me nu mooi een handje helpen, nietwaar?

Jolanda: Och nee, ma, nu niet. Ik heb het gevoel alsof een hele bijenkorf in m'n hoofd zoemt en moet nu eerst even tot mezelf komen. Dat begrijp je toch wel, hoop ik?

Anne: (*teleurgesteld, sarcastisch*) Natuurlijk, ik ben een en al begrip!

Jolanda: (*af via doorgang, rechts*) Roep me maar, als je me nodig hebt.

Anne: (*in zichzelf, gemelijk*) Nodig heb ik je "nu"! (*in gedachten*) Ik zal toch wel genoeg hebben, hoop ik? Drie taarten van elk zestien stukken zijn eh... nou ja, in elk geval een hele hoop. En dan nog die cake... Zóveel zullen ze toch niet wegschransen...

Theo: (*op via doorgang, rechts, spottend*) Maar Anne, jouw zo boven alles geliefde familieleden en kennissen schransen toch zeker niet!?

Anne: Tante Nadien schranst, dat weet je. Verleden jaar heeft ze zeven stukken taart naar binnen gewerkt, waarna ze kotsmisselijk werd.

Theo: En van de vijf borrels daarna werd ze ook niet fitter. En alles heel onopvallend, zonder dat iemand er erg in heeft.

Anne: (*legt hoofd tegen z'n schouder*) Och Theo, we zullen het wel overleven, denk je niet?

Theo: (*liefdevol*) Zeker, liefje. Niettemin, kun jij me één reden noemen waarom je die hele bende hebt uitgenodigd, als het toch alleen maar om het overleven gaat?

Anne: Omdat jij niet ergens met me naartoe ge... (*er wordt aangebeld, beiden verstarren*) Als dat tante Nadien en oom Arie al zijn, dan welterusten!

Theo: En nóg erger als het al je zus Renate mocht zijn. (*er wordt weer gebeld*) Ga alsjeblieft openmaken.

Anne: Nee, Theo, doe jij dat. En wie het ook is, probeer hem of haar even bezig te houden. Ik kan nu nog niemand hebben, die me voor de voeten loopt.

Theo: (*af via doorgang, links*) Ja, dat zal wel. Zit ik er weer mee opgescheept! (*onzichtbaar*) Nee maar, die goeie beste Renate is er al! Voorzichtig, niets opleggen, is pas geverfd.

Anne: Ik had het wel kunnen denken. Alweer veel te vroeg!

Renate: (*op via doorgang, links, met handtas, gekleed als oude vrijster, overdreven vrolijk, beide armen uitstrekking*) Mijn lieve Anne! Hoe ik me hierop verheugd heb!

Anne: Ik ook, Renate, ik ook. Maar dat je er nu al bent?

Renate: Och, ik was op een gegeven moment reisklaar en toen dacht ik, ga maar, dan kun je haar misschien nog een handje helpen.

Anne: *(zuur)* Ja, ja, dat is aardig van je.

Renate: En goed zie je eruit zeg! Volgens mij ben je ook weer iets aangekomen. *(tot de mee teruggekomen Theo)* Jaaa, en dan ons Theootje! Hoe lang hebben wij elkaar al niet meer gezien zeg! *(hem overdreven de hand schuddend)* En ook jij ziet er werkelijk fantastisch uit, met je grijze slapen. Je wordt helemaal niet ouder!

Anne: *(geïrriteerd)* Logisch, hij geniet hier immers een goede verzorging.

Renate: *(flirtend)* Daar heeft hij ook recht op, nietwaar m'n zwagertje?

Anne: Luister, Renate, als je wilt mag je de glazen in de keuken nog eens even afspoelen. Bijpraten kunnen we daarna nog volop.

Renate: Ja, ja, zo kan het wel weer. *(tot Theo)* Dat bazige zusje van me kan het maar niet afleren mij te commanderen, hoor je dat?

Anne: Ik ben niet bazig en commandeer ook niet, maar dat kan er wel nog van komen. *(dirigeert er haar naartoe)* Hup, af in de keuken, en graag zonder commentaar alsjeblieft! *(deur dicht, tot Theo)* En jij gaat je nu ook 'n beetje nuttig maken. *(ziende, dat hij er naartoe wil)* Maar niet in de keuken!

Renate: *(in deur keuken)* Zeg, Anne, wetend, dat je toch altijd teveel in huis neemt, *(laat het zien)* heb ik een tupperware bakje meegebracht. Kun je me alvast iets aan de kant leggen, nietwaar? *(af)*

Anne: Zo, en wat zeg je nu?

Theo: *(grinnikend)* Jouw zus. Maar eh, als ik toch niet in de keuken mag, zal ik maar eens voor de drank gaan zorgen. *(af via doorgang, rechts)* Als je er tenminste niets op tegen hebt.

Anne: *(vertwijfeld)* O Heer, laat deze dag aan mij voorbij gaan! *(er wordt uitbundig aangebeld, zij schrikt, in paniek)* O nee, nu even niet! *(vlucht af via doorgang, rechts; weer luidruchtig bellen).*

Jolanda: *(na korte pauze op via doorgang, rechts)* Zeg ma, hoor je niet, dat er iemand... Waar is ze nou? *(weer hevig bellen, geïrriteerd af via doorgang, links)* Ja, ja, doe maar net of je gek bent!

Nadien: *(onzichtbaar)* Waarom komt hier niemand opendoen? We zijn toch zeker geen bedelaars!

Jolanda: *(onzichtbaar)* Maar ik heb toch opengedaan, tante Nadien, *(met Nadien en Arie op; Nadien met grote tas en handtas)*

Arie: *(tot Jolanda)* En wie ben jij dan nu alweer, m'n zoeteke?

Nadien: Vraag toch niet zo stom! Dat is Jolanda!

Arie: Jolanda? Ach ja, nu weet ik het weer. En vertel eens, Jolanda, ben je nu eindelijk getrouwd?

Jolanda: Niet eindelijk, ome Arie, helaas nog steeds. Maar gelukkig niet meer lang. Wij leven op voet van oorlog.

Arie: Ga weg! En wordt er dan echt met scherp geschoten?

Nadien: Doe maar geen moeite, Jolanda, het is hopeloos met 'm. Kom, breng mijn tas maar naar de keuken.

Jolanda: *(neemt ze)* Jeetje, tante Nadien, wat sleept u allemaal mee?

Nadien: Alleen maar rauwkost. Je moeder zal wel geen rekening hebben gehouden met mijn eetgewoonten.

Arie: Zij vree... eet alleen maar rapen en citroenen, daarom kijkt ze ook altijd zo zuur, *(geeft haar 'n por)* nietwaar m'n wijfje, hihhi. Maar nu heb ik me toch 'n dorst zeg! En jullie kennen mijn devies: word je van dorst haast blind, drink dan vlug 'n pint, hihhi!

Nadien: *(streng)* Je zult toch nog wel even kunnen wachten, neem ik aan!

Jolanda: *(tot beiden)* Ja, kom, neemt u nu eerst maar eens plaats.

Nadien: Je ouders zouden zich onderhand wel eens mogen laten zien.

Arie: En ik ben nu toch wel dringend aan 'n hartversterking toe.

Nadien: *(dreigend)* Ik vertel je zo meteen waar je aan toe bent!

Arie: Maar als ik toch dorst heb! En het is bekend: tussen lever en nier past precies 'n pot bier, hihhi!

Jolanda: Ome Arie, u bent een echte grapjas, *(met tas af in keuken, laat de deur aanliggen, meteen weer terug)* Zo, en nu zal ik ma wel even waarschuwen. *(af via doorgang, rechts)*

Nadien: *(strijkt met vinger over 'n meubelstuk, bekijkt hem met vies gezicht)* Nou ja, een toppunt van properheid is Anne nooit geweest.

Arie: *(tevreden om zich heen kijkend)* Mij bevalt het hier wel.

Nadien: Jou bevalt het overal waar je instinctief voelt, dat er volop te eten en te drinken is. Maar ik waarschuw je: gedraag je!

Arie: Doe ik ook, doe ik ook. Maar vertel eens, waarom zijn we eigenlijk hier?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto